

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1105

гр. Пловдив, 15.10.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ в закрито заседание на петнадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

като разглежда докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно частно гражданско дело № 20215300502547 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 274 – 278 от ГПК.

Постъпила е въззивна частна жалба вх. № 52730/17.09.2021 г. от Г. П. Д., ЕГН *****, от гр. П., ж.к. „...“, бл. ..., вх. „...“, ет. ..., ап. ..., чрез адвокат С.В., против определение № 6594/30.08.2021 г., постановено по ч. г. д. № 13928/2021 г. по описа на РС Пловдив, с което е оставена без разглеждане молбата му за приемане по опис на наследството, останало от И. Г. Д., починала на 27.02.2021 г.

С жалбата са релевирани съображения за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на атакувания акт. Поддържа се допустимост на подадената молба за приемане на наследството по опис, доколкото в нея изрично е отправено искане при разглеждането □ съдът да приложи разпоредбата на чл. 61, ал. 1, изречение 2-ро от ЗН. Поради това за подадената шест месеца след смъртта на наследодателката, молба не е изтекъл предвидения от закона срок и същата е следвало да бъде разгледана. Моли се обжалваното определение да бъде отменено и делото да бъде върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

Частната жалба е подадена в срок от легитимирана страна срещу

подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Производството по ч. г. д. № 13928/2021 г. по описа на РС Пловдив е образувано по молба вх.№ 48694/27.08.2021 г. от Г. П. Д. с правна квалификация чл. 61 от ЗН за приемане по опис на наследството, оставено от неговата съпруга И. Г. Д., ЕГН *****, починала на 27.02.2021 г., бивш жител на гр.П. С молбата е заявено искане да бъде постановено продължаване на срока за извършване на приемането на наследството по опис с три месеца. Посочени са от молителя известните му към този момент имущества, включени в наследствената маса, а именно: лек автомобил марка „БМВ 523 И“, с рег.№ РВ 1199 МХ, цвят черен, с идентификационен номер на рама WBADD31060BU10003, с двигател № 256S331661746, с дата на първа регистрация 01.01.1996 г.

С обжалваното сега определение молба вх.№ 48694/27.08.2021 г. от Г. П. Д., е оставена без разглеждане. За да достигне до този извод първостепенният съд е приел, че молбата по чл. 62 от ЗН е депозирана извън преклузивния тримесечен срок, предвиден в чл. 61, ал. 1 от ЗН. Приел е за негово начало датата на смъртта на наследодателката – 27.02.2021 г. тъй като молителят не излага твърдения за по – късно узнаване, а моли за продължаване на срока. Относно формулираното с молбата искане за продължаване на срока, е прието, че доколкото същото е направено след изтичането му, няма как да бъде уважено.

Изводът на съда за недопустимост на охранителното производство е правилен.

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 1, изр. 1-во от ЗН приемането на наследството по опис трябва да се заяви писмено пред районния съдия в тримесечен срок, откакто наследникът е узнал, че наследството е открито. Срокът е преклузивен, като това изрично е посочено и в мотивите към т. 5 на Тълкувателно решение № 3/19.12.2013 г. по тълкувателно дело № 3/2013 г. на ОСГК на ВКС. С неговото изтичане субективното право да се иска приемане на наследството по опис се погасява.

Във второто изречение на чл. 61, ал. 1 от ЗН е посочено, че определеният тримесечен срок може да бъде продължен от районния съдия до три месеца. Относно продължаването на срока с Определение № 180/16.10.2020 г. по ч. г. д. № 3004/2020 г., I г. о. на ВКС е прието, че производството по продължаване на срока е самостоятелно охранително производство, различно от производството по вписване на изявлението за приемане на наследството по опис, както и от производството по съставяне на опис на наследственото имущество, като неговата цел е единствено извършването на преценка дали са налице предпоставките за продължаване на срока за запознаване със състоянието на наследственото имущество. Посочено е, че искането за продължаване на срока трябва да бъде отправено до съда преди изтичането на законово определения срок, точно защото с изтичане на срока, се губи самото право за приемане на наследството по опис.

В продължение на цитираната практика, искането за продължаване на срока за приемане на наследството по опис логически предхожда изявлението за приемане на наследството по опис и следва да бъде обосновано с необходимостта от време за размисъл дали да бъде подадена молба за приемане на наследството по опис. Едновременното подаване на молба за приемане на наследството по опис и искане за продължаване на срока за приемане на наследството по опис са несъвместими. Предприемането на второто посочено действие изключва правния интерес от първото, защото очевидно молителят вече е взел решение да иска приемане на наследството по опис и няма нужда от допълнителен срок за размисъл дали да го направи. Изводът е, че в тримесечния срок по чл. 61, ал.1, изр. 1-во от ЗН призованият към наследяване следва или да инициира производство по приемане на наследството по опис или да инициира такова за продължаване на срока за приемане на наследството по опис. След изтичане на този първоначално определен срок и двете възможности се преклудират.

В случая искането за продължаване на срока е отправено едновременно с искане за приемане на наследството по опис, като молбата е подадена в съда на 27.08.2021 г. с вх.№ 48694. Настоящата инстанция споделя изводите на първостепенния съд, че молителят е узнал за откриването на наследството на починалата си съпруга в момента на нейната смърт – 27.02.2021 г. От една страна действително в отправената до районен съд

молба не се сочи по – късна датата на узнаване, а от друга в депозираната частна жалба не се оспорва изводът на съда в атакуваното с жалбата определение, че узнаването за откриване на наследството съвпада със смъртта на наследодателката. Нещо повече, в самата жалба, подадена лично от молителя, той отново декларира знанието си, че съпругата му е починала на 27.02.2021 г. Не твърди по – късно узнаване на този факт. При това положение началната дата на тримесечния срок по чл. 61, ал.1, изр. 1-во от ЗН е 27.02.2021 г., а крайната 27.05.2021 г. Инициирането на производство за приемане на наследството по опис след 27.05.2021 г., в случая едва на 27.08.2021 г., е недопустимо. Наследникът е изгубил правото да приеме наследството по опис. Производството за продължаване на срока за приемане на наследството по опис след 27.05.2021 г. също е недопустимо – правото, за чието упражняване се иска продължаване на срока вече не съществува. Поради изложеното не може да бъде споделена тезата на жалбоподателя, че молбата му за приемане на наследството по опис, доколкото е съпроводена с искане за продължаване на срока за това, дава възможност за кумулиране на вече изтекъл срок и срок, който не е своевременно поискан и по този начин му предоставя възможност за приемане на наследството в шестмесечен срок от неговото откриване. Изтеклите срокове не могат да бъдат продължавани.

За пълнота следва да се посочи, че настоящата инстанция споделя изцяло извода на първостепенния съд, че молбата следва да бъде оставена без разглеждане. Производството по нея се явява недопустимо, доколкото съдът е сезиран с искането за приемане на наследството по опис и искане за продължаване на срок за приемане на наследството по опис след изтичане на законоустановения тримесечен срок. Както се посочи по – горе този срок е преклузивен и за неговото изтичане съдът следи служебно. От своя страна съгласно нормата на чл. 540 от ГПК субсидиарно приложение в охранителните производства намират както общите правила на ГПК, така и правилата на исковото производство, с изключение на чл. 207 - чл. 266 и чл. 303 – чл. 388 от ГПК. Поради това на общо основание приложима в охранителното производство се явява и разпоредбата на чл. 130 от ГПК, според която при констатации за недопустимост на иска, исковата молба се връща, респективно производството се прекратява. В случая констатацията, че преклузивният срок за подаване на молбата е пропуснат, води до извод за недопустимост на производството. Ето защо молбата правилно е оставена без

разглеждане по същество.

Поради така изложените съображения обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 6594/30.08.2021 г., постановено по ч. г. д. № 13928/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба, в едноседмичен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____